

LA „CIVILA” MONTARA SAVANTO

Dum preĝado de la rozario mi ofte revadas. Ankaŭ nun mi ne plu preĝas, kaj aperas al mi enmense iama vintro en Tatra-montaro kun renkonto de kavaliraspekta, blondhara pola amiko, kaj la ekskurso al Zakopane reviviĝis en mia memoro.

En tiu vintro kun mia edzo ni decidiĝis ne plu iri por skiadi en Donovaly, sed ni prov-vizitos la montaron Alta Tatro. Niaj amikoj rakontis multajn belajn kaj bonajn impresojn, kaj ankaŭ ni ŝatis la polojn. Ĉio glate sukcesis ankaŭ nia loĝigo en la Sport-Hotelo. Ankaŭ la prezo estis akceptebla. La restoracio bonega. Tie deĵoris grupo da montanaj gardistoj. De tie direktas la vojo al Kuznice, kaj poste per telfero al la 1900 metrojn alta Kasprowy, kaj plu al la lagoj de Alta Tatra. Sed por miri pri ties beleco plej konvena estas somero, ĉar vintre ili estas kovritaj per glacio.

Ĉi tie ni glitadis, skiadis. La neĝo estis bonega. Ĉiam mi bedaŭris, ke mia edzo ne volis iri pli foren, sed sole iri ne estis rekomendite. Tagmeze ĝoje alskiiis al ni de malantaŭe alta griza viro. Li estis sola – Karol Wojtyła, kaj tie supre ni konatiĝis. Prezentas lin al mi mia edzo. Ili bone amikiĝis, kaj por la sekvota tago planis komunan skiprogramon.

Nia ekskurso bonege sukcesis. Mi ne enuis. La tempo rapide pasis. Agrable pasis la tagoj. Venis la 30-a de decembro – la tago, kiun mi ne forgesos dum mi vivos. Ni skiis en la ĉirkaŭaĵo. Brilegis la suno. La aero estis purega. Tiam aperis nia pola amiko. Post reciprokaj salutoj li montris al Kasprowy, de kie kun timiga rapideco proksimiĝis grandaj nigraj nuboj. Kaj kio vintre tute ne konate, la ĉielon tranĉis fulmo. Eĉ ni bone aŭdis la forajn tondrojn.

Ne estas agrable! Ek, rapide reen al nia restadejo! Ankaŭ ceteraj skiantoj rimarkis la proksimiĝantan danĝeron. Kaj atentante unu la alian la tuta kampanio ekiris malsupren de

sur la monto.

Sed la uragano tiel rapide alvenis, ke multaj ne plu povis antaŭeniri, tial nia restaĵo tute plenŝtopiĝis. Ankaŭ nia pola amiko ĉi tie trovis rifuĝejon, kaj sidiĝis al nia tablo mendinte varmegan teon.

Baldaŭ oni alarmis montarajn savantojn. Unu turista grupo malliberiĝis supre ĉe la lagoj. Bonŝanĉe en la proksimeco ili trovis helpopetantan telefonon. Infanoj, plenkreskuloj, ok personoj petis la helpon. Tri montaraj savantoj tuj ekiris.

Dumtempe la uragano furiozis. Dense falegis ne la pluvo, sed la neĝo. Nun denove eksonoris la helptelefono. Slovaka familio el Besztercebánya petas helpon. Ili nun estas ie en kabano sur la vojo kondukanta al Kasprowy kun du infanoj. Bonŝance ankaŭ tiu loko estas ekipita per helptelefono. Sed nun estis granda problemo. La montaraj savantoj ankoraŭ ne revenis. El inter ili nur unu estas en hotelo. Li sola ne rajtas ekiri, kaj tiel li nur povis reponi al la geedzoj: eltenu trankvile.

Dramaj minutoj. Mia edzo kaj la pola amiko parolas vikle kun la montara savanto. Edzo venas al mi. Ni iros por helpi la familion. Vi preĝu por ni! Ne timu, ni revenos kaj ni alkondukos la familion kune kun ni. Ankaŭ nia pola amiko premis manon kaj diris: „Kuraĝa hungara edzino, ankaŭ vi akompanu nin per viaj preĝoj, kaj tiel ni estos kvarope.” Tiam ili bone sin vestis, sur la kapon la ŝirmkaskon kun radioaparato, por ke en la ventego ili povu interparoli. Per ŝnuro ili certige ligis sin unu al la alia.

Ili devis rapidi, ĉar hidrargo en la termometro rapide malaltiĝis. Estis danĝero, ke la infanoj tute malvarmiĝos. Unua en la vico estis la montara savanto, la dua mia edzo kaj la tria estis nia pola amiko.

Ili foriris. Mi komencis preĝi kaj ankaŭ aliaj, tiel ni kune preĝis la rozaron.

Mi hungare, pluraj pole, mi aŭdis ankaŭ

germanajn vortojn. Ĉiuj en sia propra lingvo. Apartajn preĝojn Saluton Maria mi nombris per fingroj, kaj mi rimarkis, ke mi en ĉiun rozarian dekonajon metas ĉiam la saman misteron: ”Kiun vi, sankta Maria, en la templo trovis”.

Dum la tuta tempo mi timis, ke ili ne trovos tiujn, pro kiuj ili foriris, aŭ ke ili ne povos reveni. Intertempe la vento kvietiĝis, ankaŭ nur iomete neĝis. Ĉesis la fulmotondro. La tempo kvazaŭ senfina... La unua grupo de la montarsavantoj jam bonŝance revenis kun turistoj, kiam eksonis la telefono anoncante, ke ankaŭ la niaj ektrovis la familion kaj jam retroekiris.

Iumomente malfermiĝis la pordo kaj kiel unua enpaŝis nia pola amiko portante la du infanojn, poste mia edzo alkondukis viron kaj la montara savanto apogantan kaj ŝokitan edzinon. Oni tuj komencis prizorgi ilin. La gastoj ĉiuj laŭte ekĝojegis! Ĉiuj volis premi la manojn de la „civilaj montaraj savantoj”. Sed ili tute elĉerpiĝintaj sidiĝis, por ripozi kaj refreŝiĝi per varma teo.

La ventego ĉesis kaj nur silente neĝis. La pola amiko sin preparis por foriro al sia hotelo, li brakumis por adiaŭo mian edzon kaj kisis lin. Li premis mian manon dirante: „Mi gratulas al via edzo.” Poste ankaŭ min brakumis kaj mallaŭle sufloris: „Mi dankas pro la preĝo. Ĝi multe helpis.” Post tio li foriris...

Sekvan tagon, la 31-an de decembro, la lastan tagon de la jaro, ĵus en mia nakiĝtago, nin bonvenigis brilanta suno. Eĉ postsigno ne estis el la hieraŭa tago. Nur la temperaturo de la aero estis -15°C. Intencante iri al la sankta meso, mi petis mian edzon akompani min al la proksima preĝejo. Mi volis dankodiri al la ĉielaj Helpantoj pro la hieraŭa helpo.

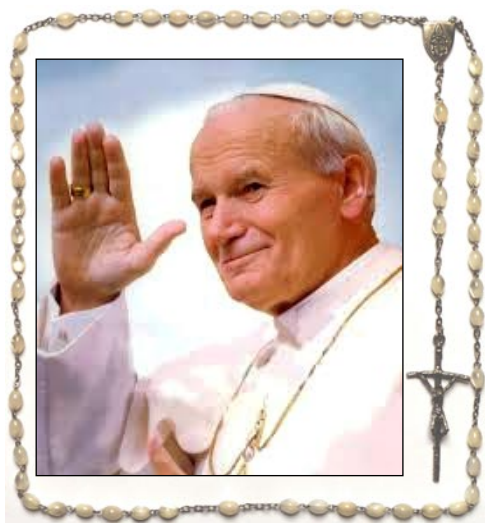
Post nia alveno eksonis la sonorilo signante la meskomencon. Eniris la mescelebranta pastro. Ni preskaŭ svenis pro la

surprizo, ĉar li estis nia pola amiko. Do li estas pastro. Sed poste nia surprizo ankoraŭ pliigis. En la malgranda preĝejo li ekvidis kaj ekkonis nin.

Post la fino de la meso li sendis al ni la sakristianon kun invito. La sinjoro ĉefepiskopo volonte atendas vin en malgranda apudpreĝeja turista domo por kuna matenmanĝo.

Do, eĉ la ĉefepiskopo!

Li etendante la manojn akceptas nin laŭte ridetanta kaj diranta: „Mi tre ĝuis resti inkognito. Mi tre amuzis, ĉar vi eĉ ne supozis, ke mi estas pastro, ja eĉ ĉefepiskopo de Krakovo.”

Intertempe li alpaŝas al skribotablo. El tirkesto li prenas rozarian: „Dum vi preĝis la rozarian, vi preĝis por ni.” Li benis ĝin kaj donis al mi. „Por la rememoro pri la hieraŭa tago! Gardu ĝin, kaj Sankta Maria elaŭdos viajn preĝojn...”

Ekde tiam pasis jam pli ol dudek jaroj. Ĉiam estas antaŭ mi la ridetanta pastro. La nomon de Karol Wojtyła konas la tuta mondo. Li estas nia karmemora papo, la sankta Johano Paŭlo la Dua. ■

Geedza paro el Hungario